

Arrest

nr. 241 661 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KARACA
Filip Williotstraat 30/0102
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, op 31 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. KARACA en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart geboren te zijn in Koeweit op X.

Op 27 oktober 1998 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in, tezamen met haar echtgenote.

Op 12 juli 2001 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij.

Ten aanzien van de verzoekende partij zelf, besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat zij diende te worden uitgesloten van internationale bescherming, omdat artikel 1 F (a) en 1 F (c) van de Vluchtelingenconventie op haar van toepassing waren.

Tegen de voormelde beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen. Op 9 januari 2003 bevestigde de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen de uitsluiting van de vluchtelingenstatus.

Op 15 maart 2004 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

De gemachtigde besliste om de tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Op 22 november 2005 diende de verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Op 13 december 2005 besliste de gemachtigde om de derde asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Op 22 december 2005 diende de verzoekende partij een vierde asielaanvraag in.

De gemachtigde besliste op 16 januari 2007 om de vierde asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Op 25 mei 2007 diende de verzoekende partij een vijfde asielaanvraag in.

De gemachtigde besliste op 8 juni 2007 om de vijfde asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

Inmiddels diende de verzoekende partij, op 30 augustus 2006, een aanvraag tot vestiging in, als echtgenoot van een Belgische onderdane. De verzoekende partij werd in het bezit gesteld van een A.I. geldig tot 30 januari 2007.

Door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken werd op 15 september 2006 een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing, voor bijkomend onderzoek, genomen.

Op 9 november 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij schrijven d.d. 23 november 2006 diende de verzoekende partij een verzoek tot herziening in tegen de voormelde beslissing.

Op 9 oktober 2007 diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de voormelde beslissing van 9 november 2006. Bij arrest nr. 7.126 d.d. 8 februari 2008 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep van de verzoekende partij.

Op 11 januari 2008 diende de verzoekende partij een zesde asielaanvraag in.

Op 31 januari 2008 nam de gemachtigde van de Minister voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing, houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 18 maart 2008 werd door de Nederlandse autoriteiten een terugnameverzoek gericht aan de Belgische asielinstanties.

Op 21 maart 2008 verklaarde de gemachtigde van de Minister voor Migratie- en Asielbeleid zich akkoord met de terugname van de verzoekende partij.

Op 14 april 2008 diende de verzoekende partij een zevende asielaanvraag in.

Op 30 april 2008 nam de gemachtigde van de Minister voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing, houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 30 juni 2008 diende de verzoekende partij een achtste asielaanvraag in.

Op 17 juli 2008 nam de gemachtigde van de Minister voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Op 28 oktober 2008 diende de verzoekende partij een negende asielaanvraag in.

Op 19 januari 2009 werd door de gemachtigde vastgesteld dat de verzoekende partij afstand deed van haar asielaanvraag.

Op 11 februari 2009 diende de verzoekende partij een tiende asielaanvraag in.

Op 2 maart 2009 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Op 14 april 2009 diende de verzoekende partij een elfde asielaanvraag in.

Op 15 april 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 13 mei 2009 werd door de gemachtigde vastgesteld dat de verzoekende partij afstand deed van haar asielaanvraag.

Op diezelfde dag nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 21 oktober 2009 diende de verzoekende partij een twaalfde asielaanvraag in.

Op 30 november 2009 deed de verzoekende partij afstand van haar twaalfde asielaanvraag.

Op diezelfde dag nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 15 december 2009 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in, om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 9 september 2011 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond en tevens nam de gemachtigde nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 23 februari 2012 werd een terugnameverzoek gericht aan de Belgische asielinstanties door de Nederlandse autoriteiten.

Op 8 maart 2012 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zich akkoord met de terugname van de verzoekende partij.

Op 24 juli 2012 besloot de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om de ongegrondheidsbeslissing d.d. 9 september 2011 in te trekken.

Op 1 oktober 2012 diende de verzoekende partij een dertiende asielaanvraag in.

Op 19 oktober 2012 werd door de Nederlandse autoriteiten een terugnameverzoek gericht aan de Belgische asielinstanties.

Op 22 oktober 2012 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zich akkoord met de terugname van de verzoekende partij.

Op 5 december 2012 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Op 17 april 2013 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag tot om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ongegrond.

Tegen de voormelde beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 165.904, d.d. 15 april 2016, vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissing.

Op 1 juli 2016 diende de verzoekende partij een 14de asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde op 19 november 2012 het Rijk opnieuw te zijn binnengekomen.

Op 7 juli 2016 werd de asielaanvraag van de verzoekende partij overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 23 november 2017 werd de verzoekende partij in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk.

Op 22 december 2017 besloot het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen evenwel tot de weigering van inoverwegingname van voormelde meervoudige asielaanvraag.

Op 30 januari 2019 diende de verzoekende partij een 15de verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 april 2019 besloot de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie dat het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij kon worden verlengd voor een duur van zes maanden, met name tot 12 augustus 2019.

De verzoekende partij weigerde evenwel de nieuwe A-kaart in ontvangst te nemen, vermits zij enkel een verblijf van onbepaalde duur wenste te verwerven. Zij opteerde er aldus zelf voor het verblijfsrecht in het Rijk niet langer te verlengen.

Op 23 september 2019 werd het 15de verzoek om internationale bescherming doorgestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 7 oktober 2019 verklaarde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk.

Op 27 februari 2020 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : H.(...)

voornaam : H.(...)

geboortedatum : 04.07.1959

geboorteplaats : KOEWEIT

nationaliteit : Israël

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 07/10/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 27/10/1998; 15/03/2004; 22/11/2015; 22/12/2006; 25/05/2007; 11/01/2008; 14/04/2008; 30/06/2008; 28/10/2008; 11/02/2009; 14/04/2009; 21/10/2009; 30/11/2012; 01/07/2016; 30/01/2019; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 8 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet ze uiteen wat volgt:

"Verzoeker heeft de Israëlische nationaliteit, maar is afkomstig uit Palestina; twee landen nog steeds in oorlog.

Het CGVS oordeelde dan ook terecht dat "een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Verzoeker stelt vast dat, ondanks het feit dat het thans bestreden bevel steunt op artikel 7 Vreemdelingenwet en dit artikel duidelijk in de aanhef bepaalt "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" de gemachtigde in casu geenszins heeft rekening gehouden met het laatste oordeel van het CGVS in de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 07.10.2019 waarin het stelt dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en van het volledige administratieve dossier, elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet." (eigen nadruk)

Uit het bestreden bevel blijkt dat de gemachtigde de overwegingen aangaande de asielprocedure heeft beperkt tot een verwijzing naar de beslissing van 07.10.2019 waarin het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°(geen nieuwe elementen). Uit niets blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met het

bijkomend oordeel van de commissaris-generaal dat “een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”, hetgeen nochtans duidelijk is verwoord in de voormelde beslissing van 07.10.2019. Er blijkt geenszins een zorgvuldig rekening houden met deze relevante gegevens van het dossier in het licht van een zorgvuldig onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, noch blijkt een onderzoek naar de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoeker, rekening houdend met de algemene situatie in het land van bestemming en met de omstandigheden eigen aan zijn geval.

Verzoeker is van Palestijnse origine, en geboren in Koeweit. In 1975 werd verzoeker lid van de PLO, waar hij als officier werd geviseerd door Hamas. Gezien zijn militaire geschiedenis, alsook de voortdurende oorlog tussen Israël en Palestina, kan verzoeker op geen enkele manier terugkeren naar zijn land van herkomst.

Bij een terugkeer loopt verzoeker een reëel risico om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Bovendien heeft de echtgenoot en drie kinderen van verzoeker de Belgische nationaliteit verkregen, maar waarbij aan verzoeker het niet wordt toegestaan zijn verblijf te regulariseren, wat eveneens een “onmenselijke en vernederende behandeling” uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM. Het vluchtelingenstatuut van zijn echtgenoot en kinderen, maakt het bovendien onmogelijk voor verzoeker om samen als gezin terug te keren.

Verzoeker is sinds 1988 gehuwd met mevrouw HAMAD (stuk 3). Zij kregen in 1995 hun eerste kind. In 1988 zijn zij naar België gevlucht, en kregen nog een zoon en een dochter, die heden allen de Belgische nationaliteit hebben verkregen. Sinds hun aankomst woonden zij steeds samen op hetzelfde adres. Verzoeker is de vader van zijn kinderen, en vorm een reëel en effectief gezin met hen. Verzoeker woont sinds meer dan 20 jaar in België, waardoor een bevel om het grondgebied te verlaten een disproportioneel effect zal hebben, en bovendien een schending zal inhouden van het recht op eerbiediging van zijn privé-leven, familie-en gezinsleven, zoals bepaald in artikel 8 EVRM.

De echtgenote en kinderen van verzoeker kunnen wegens hun vluchtelingenstatuut (stuk 4) niet terug naar het herkomstland, zodat een gezinshereniging aldaar uitgesloten is. Evenmin kan een gezinshereniging in België gezien verzoeker telkens op een afwijzing van zijn aanvraag stuit.

De bestreden beslissing verplicht verzoeker het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

Verzoeker verwijst graag naar artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn:

“3. „terugkeer”: het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar:

- zijn land van herkomst, of
- een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of
- een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten;

4. „terugkeerbesluit”: de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld;

5. „verwijdering”: de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting, d.w.z. de fysieke verwijdering uit de lidstaat;”

In de Belgische Vreemdelingenwet werden deze definities hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale

overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”

Uit de bewoordingen van de Terugkeerrichtlijn kan worden begrepen dat een terugkeerverplichting niet enkel een plicht inhoudt voor een vreemdeling om het Belgische grondgebied (en eventueel dat van de Schengenstaten) te verlaten (d.i. de zogenaamde ‘vertrekplicht’). De terugkeerverplichting houdt in dat de vreemdeling zich naar een welbepaald land dient te begeven.

Wat dit welbepaald land is, wordt op exhaustieve en duidelijke wijze aangegeven in de Terugkeerrichtlijn en hernomen in de Vreemdelingenwet. Het is ofwel het land van herkomst, ofwel het land van doorreis voor zover een communautaire of bilaterale overnameovereenkomst kan worden toegepast, ofwel een ander derde land waarnaar de derdelander vrijwillig terugkeert en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot verblijf. De terugkeerverplichting geldt dus niet ten aanzien van een eender welk land.

In casu kan niet betwist worden dat verzoeker de Israëlische nationaliteit heeft, hij geen andere nationaliteit heeft, hij geen banden heeft met een ander land en nergens anders over een verblijfsrecht beschikt.

Het EHRM wijst er standaard op dat om het bestaan van een gevaar op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker. Het EHRM heeft daarbij eveneens al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 juncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn.

Zo stelt het Hof in de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 Asalya t. Turkije waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoeker: “the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant’s already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory.” (vrij vertaald: “het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkt waar exact de verzoeker naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico’s die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.”).

Het Hof verwijst hierbij eveneens naar de zaak nr. 46390/10 Auad t. Bulgarije van 11 oktober 2012 waarin het in het licht van de artikelen 3 en 13 van het EVRM in § 139 stelt dat bij een verdedigbare grief in het licht van artikel 3 van het EVRM a) een rigoureuus onderzoek moet gebeuren naar de risico’s die redelijkerwijs kunnen worden verwacht door een vreemdeling als resultaat van zijn of haar verwijdering om nationale veiligheidsredenen, omwille van de algemene situatie in het land van bestemming en zijn of haar persoonlijke omstandigheden; b) het land van bestemming altijd moet aangeduid zijn in een bindende akte en een verandering van bestemming aanvechtbaar moet zijn; c) het boven vermelde mechanisme moet het onderzoek mogelijk maken naar de vraag of, indien de persoon naar een derde land wordt gezonden, de betrokken persoon een risico kan lopen om van dat land gezonden te worden naar het herkomstland zonder gepast onderzoek naar het risico op mishandeling.

In casu moet worden vastgesteld dat door verzoeker een vertrekverplichting op te leggen zonder echter op enige wijze te onderzoeken naar welk ander land behalve Israël de verzoeker dan wel kan terugkeren zonder ook hier het risico te lopen om te worden uitgezet in strijd met artikel 3 van het EVRM, in casu de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM is geschonden.

Hoewel verzocht, werd verzoeker uitgesloten van internationale bescherming.

Artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet stelt in het eerste lid:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

Het is in het licht van deze laatste bepaling dat de Commissaris-generaal uitdrukkelijk heeft gesteld dat “een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

Verzoeker wijst op het absoluut karakter van artikel 3 EVRM dat, anders dan het nonrefoulementbeginsel zoals neergelegd in artikel 33 Vluchtelingenverdrag, in geen enkele uitzondering voorziet omwille van gedragingen van de verzoeker. Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat “Article 3 makes no provision for exceptions and no derogation from it is permissible under Article 15, even in the event of a public emergency threatening the life of the nation. As the prohibition of torture and of inhuman and degrading treatment or punishment is absolute, irrespective of the victim’s conduct, the nature of any offences allegedly committed by the applicant is therefore irrelevant.” (vaste rechtspraak o.m. EHRM 11 oktober 2012, Auad t. Bulgarije, nr. 46390/10, § 96; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi t. Italië, §127; EHRM 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk §§’n 79 en 80; EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering t. V.K., § 88).

In casu is er onzorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM gebeurd. 16. De beslissing van de gemachtigde voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie dd. 27.02.2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dient dan ook vernietigd te worden.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In zoverre de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat zij een gebonden bevoegdheid heeft, merkt de Raad op dat naar luid van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

De verwerende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Aldus kan de verwerende partij zich niet verschuilen achter een gebonden bevoegdheid.

De verzoekende partij wijst erop dat zij de Israëliëse nationaliteit heeft, maar afkomstig is uit Palestina en dat het Commissariaat-generaal er reeds op gewezen heeft dat een verwijdering naar haar land van haar nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel (artikel 3 van het EVRM) zal schenden.

In de stukken van het administratief dossier bevindt zich een nota “evaluatie artikel 74/13”. In deze nota staat het volgende:

“Het CGVS is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en dat betrokkene niet mag worden teruggeduurd naar zijn land van herkomst. Het bevel om het grondgebied te verlaten legt betrokkene enkel de verplichting op het

Belgisch grondgebied en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten. Betrokkene verklaarde bovendien eerder de Jordaanse nationaliteit gehad te hebben. Tevens werd hij geboren in Koeweit, waar nog steeds familie (zijn zus) verblijft. Bijgevolg maakt betrokkene het niet aannemelijk dat het voor hem kennelijk onredelijk zou zijn om zich elders te vestigen in afwachting van het benutten van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.”

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt uit de voormelde nota van de verwerende partij dat zij erkent dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft gesteld dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij die de Israëlische nationaliteit heeft kan aldus niet terugkeren naar haar land van herkomst, zijnde Israël.

In zoverre de verwerende partij aangeeft dat zij enkel verplicht is het grondgebied van België te verlaten en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een *“beslissing tot verwijdering”* uitmaakt in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet, zijnde *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. Deze laatste bepaling vormt een omzetting van artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34). Uit deze bepaling blijkt dat onder terugkeer wordt verstaan *“het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan de terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar hetzij zijn land van herkomst, hetzij een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, hetzij naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten.”*

Hieruit volgt dat een terugkeerverplichting niet enkel een plicht inhoudt voor de vreemdeling om het Belgische grondgebied (en eventueel dat van de Schengenstaten te verlaten). De terugkeerverplichting houdt in dat de verzoekende partij aldus dient terug te keren naar haar land van herkomst (Israël) of naar een land van doorreis voor zover communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten kunnen worden toegepast of naar een ander derde land waarnaar ze besluit vrijwillig terug te keren en waar ze wordt toegelaten.

Waar de verwerende partij suggereert dat ze zou kunnen terugkeren naar Koeweit of naar Jordanië, wordt deze suggestie op geen enkel punt hard gemaakt. De verzoekende partij beschikt niet over de nationaliteit van Koeweit noch van Jordanië. Het enkele gegeven dat zij in Koeweit geboren werd en verklaarde ooit over de Jordaanse nationaliteit te beschikken doet hier geen afbreuk aan. Op dit ogenblik blijkt niet dat de verzoekende partij over een andere nationaliteit beschikt dan deze van Israël.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij geenszins verplicht is om terug te keren naar de Palestijnse gebieden. Vooreerst merkt de Raad op dat dit een a posteriori motivering is.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft in zijn beslissing gesteld:

“ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en van het volledige administratieve dossier, elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

Zo de verwerende partij van oordeel is dat het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen genuanceerd dient te worden, dan komt het aan haar toe om haar oordeel te ondersteunen. Een blote bewering volstaat niet. Hierbij kan ook nog worden opgemerkt dat de Palestijnse gebieden geen land zijn, maar deel uitmaken van Israël.

De verwerende partij heeft geen zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM doorgevoerd.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU